

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
10 У 17318/19
Дана 28.10.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управи суд у већу састављеном од судија: Вере Маринковић, председника већа, Ксеније Ивановић и Тије Бошковић, чланова већа, са судским саветником Зораном Сефкерином, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник ББ, ..., против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак, Београд, ради поништаја решења туженог број: 436-03-01909/2019-39 од 15.07.2019. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 28.10.2022, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је као неоснована, жалба тужиоца, ВВ из ..., ... и ГГ из ..., ..., изјављена на решење Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе - Филијале Врачар, број: 020-436-03-728Ж-13/2019-01 од 16.04.2019. године, којим је ставом I диспозитива АА из ..., као продавцу непокретности, утврђен порез на пренос апсолутних права у износу од 142.013,40 динара за продату 1/2 идеалних делова стана у ..., у улици ... број ..., на основу тржишне вредности стана од 165.276,00 динара по м2 и утврђено право на пореско ослобођење од плаћања пореза на пренос апсолутних права у износу од 82.638,00 динара за пренос предметног стана у површини од 20 м2. Ставом II диспозитива ожалбеног решења, замењено је решење првостепеног органа број: 020-436-03-728-13/2019-01 од 14.02.2019. године, и одређено да се утврђени износ од 142.013,40 динара на име пореза на пренос апсолутних права плаћа у року до 15 дана од дана достављања решења на означени рачун; на мање или више плаћеног пореза и спорених пореских давања, осим камате, обрачунава се и плаћа камата по стопи једнакој годишњој референтној стопи Народне банке Србије увећаној

за 10 процентних поена, применом простог интересног рачуна од 100, те ако порески обвезник не плати утврђени порез у законском року, наплата доспелог, а неисплаћеног пореза извршиће се принудним путем. Трошкови принудне наплате и увећање пореског дуга који у себи не садржи камату и који је предмет принудне наплате, за 5% на дан почетка поступка принудне наплате на који се обрачунава камата, падају на терет обвезника. Купац ГГ из ..., на коју је је пренето апсолутно право јемчи солидарно за плаћање пореза на пренос апсолутних права. Истим решењем је одређено да жалба не одлаже извршење решење.

У тужби поднетој Управном суду дана 24.10.2019. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због повреда правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене права. Сматра да тужени погрешно тумачи одредбу члан 31а став 2. Закона о порезима на имовину, потврђујући решење којим се пореска обавеза утврђује у износу од 142.013,40 динара, односно утврђује пореско ослобођење у износу од 82.638,00 динара, чиме се признаје тужиоцу пореско ослобођење на површини од свега 20 м² (уместо на површини од 40 м²). Позивајући се на одредбу члана 31. став 1. Закона о порезима на имовину, указује да се станом сматра и својински удео на стану, те сваки од сувласника купљеног стана испуњава услове предвиђене чланом 31а став 1. Закона о порезима на имовину, остварење права на пореско ослобођење за површину која за купца првог стана износи 40 м². Наводи да оваквом тумачењу закона нема места, јер се ни у једној одредби Закона о порезима на имовину, сусвојина и висина власничког удела не везује за проценат права на пореско ослобођење. Са наведеног, предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати на поновни поступак. Трошкове поступка тражи за састав тужбе у управном спору износ од 30.000,00 динара, као и трошкове на име судских такси, по опредељењу суда, према важећој ТГ.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему код разлога изнетих у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене и јавне расправе, у складу са одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр.111/09), решио предмет без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странке и посебно утврђивање чињеничног стања, те је сагласно са одредбом члана 41. став 1. истог закона, оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је дана 11.04.2013. године, закључен Уговор о купопродаји непокретности, оверен од стране Првог основног суда у Београду под Ов. бр. 66148/2013 дана 11.04.2013. године, између АА из ... као продавца и ГГ и ВВ, обе из ..., као купаца непокретности – стана у ..., ... број ..., површине 108,74м², по купопродајној цени од 170.000,00 евра, те да је првостепеном органу поднета пореска пријава (образац ППИ-4) за утврђивање пореза на пренос апсолутних права на име пореског обвезника овде тужиоца и изјаве купца, овде ГГ на прописаном обрасцу од 07.02.2019. године да купује први стан за себе, са потребним доказима. Првостепени орган је у проведеном поступку донео решење број: 020-436-03-728Ж-13/2019-01 од 16.04.2019. године, којим је утврдио тужиоцу, односно солидарном јемцу ГГ из ... право на пореско ослобођење од плаћања пореза на пренос апсолутних права за куповину првог стана од 20,00м² у ..., на наведеној адреси, са образложењем да је извршен пренос сусвојинског удела на стану, за површину од

20,00м² која за купца првог стана износи 40м² и за чланове његовог породичног домаћинства до 15м² по сваког члана. Имајући у виду да је у проведеном поступку, у којем је тужиоцу омогућено учешће, утврђено да се ради о стану површине 108,74м², да су предметни стан купили ГГ и ВВ из ..., као сувласнице са по 1/2 стана, по оцени туженог правилно је поступио првостепени органа када је донео ожалбено решење којим је утврдио порез на пренос апсолутних права, на описаној непокретности и утврдио право на пореско ослобођења које је утврђено сразмерно стеченом праву сувласништва над станом, сагласно одредбама члана 31а ст. 1. и 2. Закона о порезима на имовину ("Сл.гласник РС" бр. 47/13). У образложењу оспореног решења, тужени наводи да је првостепени орган правилно применио одредбу члана 31а Закона о порезима на имовину, који је на снази у време настанка пореске обавезе у конкретном случају дана 15.04.2019. године, када је примљена пореска пријава и када је првостепени орган сазнао за извршени пренос, Стога су неосновани наводи жалбе да је ожалбеним решењем првостепени орган повредио закон на штету купаца предметног стана тиме што није свакој од њих признао пореско ослобођење на површину од 40м², односно да је погрешно одлучио о пореском ослобођењу по основу куповине првог стана које је прописано одредбом члана 31а Закона о порезима на имовину, са разлога што се пореско ослобођење по основу куповине првог стана признаје на прописану површину од 40 м², а сразмерно стеченом праву сусвојине на стану како је то правилно учињено и првостепени орган је правилно утврдио пореско ослобођење. Наиме, пошто купац ГГ стиче сусвојину на стану на 1/2 идељаних делова, то се и пореско ослобођење на прописану површину до 40 м² признаје на 1/2 те површине, што значи на површину од 20 м², јер је то у сразмери са њеним својинским уделом на стану, због чега је првостепени орган правилно поступио када је ожалбеним решењем признао ГГ пореско ослобођење на површину сусвојинског дела од 20 м², док је на преосталу стечену површину од 34,37 м² ожалбеним решењем утврдио порез на пренос апсолутних права. На основу свега изложеног произилази да се наводима жалбе није доведено у питање правилност и законитост ожалбеног решења, већ да је на основу правилне тржишне вредности предметног стана износ пореза на пренос апсолутних права правилно утврђен, те да је ожалбено решење у свему правилно донето и на закону засновано. Са изложеног одлучено је као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 31а Закона о порезима на имовину ("Службени гласник РС", бр. 26/2001, 45/2002 (Одлука Савезног уставног суда), 80/2002, 135/2004, 61/2007, 5/2009, 101/2010, 24/2011, 78/2011, 57/2012 (Одлука Уставног суда), 47/2013, 68/2014) прописано је да се порез на пренос апсолутних права не плаћа на пренос права својине на стану или породичној стамбеној згради (у даљем тексту: стан), односно својинском уделу на стану или породичној стамбеној згради физичком лицу које купује први стан (у даљем тексту: купац првог стана), за површину која за купца првог стана износи до 40 м² и за чланове његовог породичног домаћинства који од 1. јула 2006. године нису имали у својини, односно сусвојини стан на територији Републике Србије до 15 м² по сваком члану (у даљем тексту: одговарајући стан), под условом да је купац првог стана пунолетни држављанин Републике Србије, са пребивалиштем на територији Републике Србије и да купац првог стана од 1. јула 2006. године до дана овере уговора о купопродаји на основу кога купац стиче први стан, није имао у својини, односно сусвојини стан на територији Републике Србије. (став 1.). Ако купац првог стана купује својински удео на стану, право на пореско ослобођење из става 1. овог члана остварује се у сразмери са својинским уделом у односу на површину до 40 м², односно

до 15 м2. (став 2.).

Имајући у виду утврђено чињенично и правно стање ове ствари, по оцени Управног суда, правилно је тужени орган, на основу правилно утврђеног чињеничног стања и без повреде правила поступка, применио материјално право и за своју одлуку дао разлоге, које је овај суд оценио као јасне, довољне и на закону засноване. Ово стога, што је, и по налажењу Управног суда, у спроведеном поступку правилно утврђено да купац ГГ стиче сусвојину на стану на 1/2 иделаних делова, па се и пореско ослобођење као купцу првог стана на прописану површину до 40 м2 признаје на 1/2 те површине, што значи на површину од 20 м2, јер је то у сразмери са њеним својинским уделом на стану, а што изричито прописује цитирана одредба члана 31. став 2. Закона о порезима на имовину, које је на снази у време настанка пореске обавезе.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, али налази да код наведеног чињеничног и правног стања нису од утицаја на другачије решење ове управне ствари.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, с обзиром на његов успех у овој управној ствари, па је, применом одредаба члана 66. и 67. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр.111/09), а у вези члана 150. и 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), на чију сходну примену у управном спору, упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 28.10.2022. године , 10 У 17318/19

Записничар
Зорана Сефкерицац, с.р.

Председник већа-судија
Вера Маринковић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТТ